

Tổng Giám đốc 22 năm “Hành khát” cho người nghèo

Lê Thị Ánh Tuyết

Trung tâm truyền hình Viettel.

Từng là Tổng Giám đốc điều hành doanh nghiệp có hàng nghìn lao động, về hưu với mức lương đủ sống dư dả với con cháu, nhưng suốt 22 năm qua, cụ Trương Thị Nhân, 86 tuổi (phố Lê Văn Hưu, Hà Nội) vẫn miệt mài với công việc mà cụ gọi là “đi ăn mày” cho người nghèo, bất kể mưa nắng.

Đến UBND phường Phạm Đình Hồ (quận Hai Bà Trưng, Hà Nội), chỉ cần hỏi cụ Nhân “tử thiện”, các cán bộ phường ở đây dù đang tất bật đến mấy vẫn sẵn lòng chỉ đường đến nhà cụ. Ngay đến bác gửi xe gần đó vừa nghe tôi hỏi thăm cụ Nhân đã sốt sắng “Đến gặp cụ Nhân làm tử thiện bác không lấy tiền gửi xe đâu. Mấy hôm nay cụ yếu rồi, cháu đến cho bác gửi lời hỏi thăm cụ nhé”.

20 năm không may áo mới.

Tôi không khó để tìm đến căn nhà cụ đang sống với cô con gái trên phố Lê Văn Hưu, lúc cụ đang dán chằng chịt hàng chục miếng cao trị xương khớp ở mỗi bên đầu gối. Tôi hỏi “Cụ ơi, có phải mấy chục năm qua vì đi bộ nhiều quá nên giờ chân cụ mới sưng đau thế này?”, cụ chỉ cười hiền “Không phải đâu cháu, đi bộ làm tử thiện mới giúp cụ sống khỏe, sống vui như thế này”.

Vóc người nhỏ nhắn, mái tóc bạc trắng, ở tuổi của cụ, những người sống khỏe mạnh không phải cậy nhờ con cháu đã hiếm có, chưa nói đến việc hàng ngày vẫn dong duỗi khắp phố phường Thủ đô, càng khiến nhiều người ngạc nhiên hơn khi biết cụ già vẫn đến gõ cửa từng nhà “ăn xin” cho người nghèo lại từng điều hành Tổng công ty Vận tải và thuê tàu biển của Bộ Giao thông - Vận tải. Chị Hằng, hàng xóm nhà cụ kể: “Những năm trước, hàng xóm không hiểu nhiều về công việc cụ làm, vì cụ làm việc thiện và âm thầm. Mấy người ác ý còn bảo cụ gàn dở, đã già không về nghỉ ngơi với con cháu còn thích đi lang thang, nhưng giờ nhiều người cùng tham gia làm tử thiện với cụ”.

“Làm việc thiện đừng bao giờ sợ thiệt”

Năm 2006, cụ bị tai nạn trong một lần đi bộ quyên tiền ở Kim Liên, khiến cụ bị tổn thương thân, tưởng không qua khỏi. Thế nhưng chỉ mới 2 tháng sau, vừa hồi phục sức khỏe, cụ lại tiếp tục đi quyên góp. Nhiều nhà hảo tâm biết cụ gặp nạn đã gọi điện dặn cụ không phải đi bộ đến mà gửi tiền đến tận nhà cho cụ.

Nhắc đến những mảnh đời bất hạnh từng được mình giúp đỡ, cụ lại rơm rớm nước mắt. Cụ nhớ đến đôi vợ chồng già sống ở gầm cầu Long Biên, cầm cụ 7-8 năm trời với 2 bữa cơm mỗi ngày được cụ đặt một quán cơm gần đó mang cho. Cụ nhớ gia đình đột nát của bà mẹ 80 tuổi với 3 đứa con tâm thần ở ngõ Huế. Cụ chỉ không nhớ bàn chân mình đã đi qua mấy nghìn mái nhà, đi bộ mấy nghìn cây số, gặp biết bao cảnh đời, bị bao lời dè bieu, xúc phạm. Cụ vẫn dặn dò con cháu, người đi làm việc thiện cần nhất là không ngại vất vả, không ngại những lời nói không đúng đắn: “Làm việc thiện đừng bao giờ sợ thiệt. Khi mình đi làm tử thiện đừng nghĩ xấu hay trách móc người khác, chỉ là người ta chưa hiểu được nỗi khổ của người nghèo để mà thông cảm thôi”.

“Bà chăm đi quyên góp lắm. Có ngày nắng gắt, thanh niên như bọn em chỉ muốn ở nhà ngồi quạt mát, thế mà bà vẫn đi đều đặn. Từ năm 1990 nghỉ hưu đến nay, bà em chẳng may lấy một chiếc áo mới. Tiền lương hưu, tiền con cháu biếu, bà đều chi tiêu tận tụy, còn để ủng hộ người nghèo”. Cô cháu gái 17 tuổi của cụ “kể tội”. Cô bé kể, có lần đi cùng bà đến một nhà ở phố Huế, anh chồng khó chịu bảo vợ “Mở ví lấy mấy nghìn đưa bà già cho xong”, tự ái lắm, cô cháu giục bà đi về, nhưng bà chỉ từ tốn nói: “Mấy nghìn cũng là tấm lòng, đều rất quý

vì mấy nghìn có thể mua được quyển vở, cái bánh mì lót bụng cho các cháu học sinh nghèo đến lớp”. Chị vợ sau đó ngại ngần cầm ra 50.000 đồng ủng hộ cụ. Cụ nghe cháu lanh chanh kể, chỉ cười nhẹ: “Đi ăn mỳ cho người nghèo thì đừng bao giờ tự ái cháu ạ. Mình tự ái thì người nghèo thiệt. Vì một đồng mình quyên góp được cũng có thể giúp người nghèo có thêm manh áo, bát cơm nên phải hết sức kiên nhẫn”.

Đề dạy con cháu, mỗi lần đi quyên góp tiền hay đem tiền đến cho những gia đình khó khăn, cụ thường dẫn các cháu đi cùng. Hiếu và học theo gương cụ, hiện có 5 người cháu đang cùng cụ mỗi năm trao 6 suất quà trị giá 600.000 đồng/suất cho 6 gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong thành phố. Năm vừa rồi, cụ vinh dự nhận danh hiệu công dân ưu tú Thủ đô và được thưởng 10 triệu đồng. 5 triệu đồng cụ gửi ngay vào quỹ từ thiện của thành phố, nơi cụ đang làm Phó Chủ tịch, 5 triệu còn lại, cụ chia đều cho 5 cháu, nhưng chính các cháu của cụ lại cũng đem số tiền này ủng hộ quỹ.

Cụ bảo, trước mỗi ngày cụ còn đi bộ 4-5 tiếng, đi hàng chục cây số để quyên tiền, giờ đi được ít, đồng nghĩa với tiền cho người nghèo cũng giảm xuống. Những năm trước, mỗi năm cụ đều đặn quyên được 100 triệu đồng cho quỹ từ thiện thành phố. Năm nay, cụ bảo mới quyên được 30 triệu đồng trong khi còn rất nhiều hoàn cảnh cơ cực cần giúp đỡ. Giờ chân yếu, cụ bảo bàn tay cụ còn khỏe, cụ chuyển sang đan áo len cho người nghèo để mai này khi bàn chân không còn đi nổi, cụ vẫn có thể tiếp tục giúp những người cơ cực. Điều khiến cụ day dứt là mai này ai sẽ thay cụ đi tiếp quãng đường “hành khất” vì người nghèo còn đang đói.